

ДО 45-РІЧЧЯ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ

СПОГАДИ ВЕТЕРАНА

Війна. Скільки літ минуло відтоді, а в серцях людей лунає і довго ще лунатиме її відгомін. З бігом часу все менше залишається, серед нас безпосередніх учасників тих подій. Ідуть з життя ветерани і тому сьогодні для нас вагома кожна їх розповідь про події, очевидцями яких вони стали у дні своєї воєнної молодості.

Юрія Олексійовича Васильченко було призвано до лав Червоної Армії всього за декілька тижнів до тієї чорної неділі червня 1941 року. І направлено у 187 автобазу 668 батальйону аеродромного обслуговування, що був розташований в місті Новозибків Гомельської області Білорусії.

7-ї лижної бригади. Тут і прослужив до поранення у січні наступного року при форсуванні річки. Після госпіталю — знову фронт. Цього разу я був командиром відділення 203 батальйону 16-ї стрілецької бригади внутрішніх військ НКВД. З цією частиною і довелося пройти майже через всю територію України — від шахтарського Луганська аж до Молдавії. А звідти нашу частину перекинули в Ровенську область для боротьби з буржуазними націоналістами. Так і залишився на все життя на Ровенщині.

Дедалі більше віддаляємося ми від того пам'ятного дня — 9 травня 1945 року, який увійшов в історію людства роком розгрому фашистської Німеччини та закінчення другої світової війни. І з часом дедалі більше уточнюються погляди, оцінки тих подій.

З'являються, особливо останнім часом, нові матеріали, дослідження. Та, щоб не говорили, дорогою ціною здобувалася Перемога. І про це найкраще знаємо ми, ті, хто бачив це страхіття на власні очі.

Усе, що зв'язано з ратними і трудовими подвигами минулої війни, гідне бережливого, шанобливого ставлення. Адже своєю Перемогою радянський народ зробив вирішальний внесок у визволення народів Європи від нацистського рабства, у врятування світової цивілізації від мракобісся гітлеризму. І, я гадаю, ніякі сьогоднішні ревізування подій не принизять значення цієї

«Серед солдатів, — згадує ветеран, — велися розмови про можливість війни, та наше командування заявляло нам, що це провокація. Немало було порушень кордону німецькими літаками перед самим початком війни. Пригадую, за три дні до початку Великої Вітчизняної на наш аеродром перелетів і приземлився німецький літак. Його, звичайно, одразу оточили. З літака вийшов пілот у німецькій формі, з піднятими руками він пішов назустріч нашому командирю. Це був чех, комуніст. Виявилось, він спеціально, перелетів до нас із розташування німецької авіа-частини, щоб повідомити про

приготування німців до нападу на нашу країну.

В останній мирний день 21 червня 1941 року у нас було навчання. Як і завжди, настав час відбою і всі лягли спати. А о 5-й, 22 червня, нас підняли по тривозі і повідомили про початок війни.

Не зроблю великого відкриття, коли скажу, що солдата на війні смерть очікує щохвилини. У моїй военній біографії було кілька епізодів, коли, здається, стояв на грані між життям і смертю. І все ж, певно, в сороці народився.

У вересні 1942 року, після закінчення школи молодших командирів, мене направили служити у стрілецький полк

перемогти, яку здобув великий народ».

Юрій Олексійович майже все своє трудове життя пропрацював у районному виконавчому комітеті, один час був редактором районної газети. За заслуги перед Батьківщиною його нагороджено орденами Вітчизняної війни III ступеня та Слави III ступеня, дзвенять на грудях ветерана ще 8 медалей за участь у війні та мирну працю. І хоча вік у Ю. О. Васильченка вже не молодий, він все ж в міру можливості продовжує трудитися, щоб приносити користь людям.

Спогади записала
Т. КІЧАТА.

На фото: Ю. О. ВАСИЛЬ-
ЧЕНКО.

Фото Л. Іщука.